

Daniël 7,13-14

Johannes 18,33b-37

Het feest van Christus Koning staat aan het einde van het kerkelijk jaar.

We lopen in de pas met de natuur, ook haar levenscyclus loopt op een eind. Afgelopen week ging de herfst plotseling over in winter.

Kale bomen, grijze dagen en kou doen ons naar binnen gaan. En misschien richten we ook onze blik naar binnen, bezinnend: waar sta ik nu, op dit moment van mijn leven, wat is er allemaal gaande, in onze wereld en in mijzelf?

Zou het beeld van Christus Koning een richting kunnen aangeven, ook voor ons leven?

Volgend jaar bestaat het Feest van Christus Koning 100 jaar. Het stamt uit 1925, toen de gruwelen van eerste wereldoorlog nog vers in het geheugen lagen. Een van de redenen om dit feest in te stellen was de hoop op een duurzame vrede, - zo schreef de toenmalige paus Pius XI in een document. Het feest van Christus Koning was een uitnodiging om te werken aan de vrede van Christus' koninkrijk en zich te verzetten tegen totalitaire regimes.

Het feest heeft vaak óók geleid tot kerkelijk triumfalisme: de kerk tegenover een verdorven wereld, die vooral als tegenstander werd gezien.

Wat is dat koningschap van Christus eigenlijk, hoe ziet dat eruit?

De evangeliën vertellen niet over pracht en praal; geen gouden koets maar een ezel, geen kostbare kroon maar een doornenkroon. Een koning die eindigt aan het kruis, geen almacht, maar onmacht, uiterste kwetsbaarheid.

Het koningschap van Christus sluit aan bij de oudtestamentische traditie. Denk maar aan koning David, door God tot koning gezalfd, om herder over het Godsvolk te zijn.

Herder zijn voor je volk, dát is daar het ideaal van leiderschap.

Een herder is degene die zijn kudde leidt en beschermt. Dát is wat een koning hoort te doen: het volk leiden en behoeden en de zwakkeren beschermen.

In de verhalen over Jezus herkennen we die herderskwaliteiten: hij noemt zichzelf 'goede herder': de herder die op zoek gaat naar het éne verloren schaap, de herder die zijn schapen kent en bij hun naam noemt, die zijn schapen beschermt tegen rovers (Joh.10).

Vandaag zien we Jezus, die voor Pilatus staat. Hij wordt ondervraagd: 'Bent u de koning der Joden?' Pilatus ondervraagt Jezus alsof hij wil onderzoeken of Jezus misschien een bedreiging kan vormen voor zijn eigen macht als heerser namens het Romeinse Rijk.

'Mijn koningschap is niet van deze wereld', zegt Jezus.

'Dus u bent toch koning?'

'Ja, koning ben Ik', - zo verwoordt Jezus als het ware zijn missie: 'hiertoe ben Ik in de wereld gekomen om getuigenis af te leggen van de waarheid. Alwie uit de waarheid is, luistert naar mijn stem.'

'Wat is waarheid?' vraagt Pilatus dan.

Die vraag staat niet in de lezing van vandaag. Maar het is ook onze vraag.

Wat is waarheid? Kan de waarheid van deze koning richting geven op de weg die wij gaan?

Dat woord 'waarheid' vraagt om een keuze. Want als er waarheid is, bestaat er ook onwaarheid.

De waarheid en de waarden waar Jezus voor staat leren wij kennen in de evangeliën: de manier waarop Jezus herder wil zijn, 'de goede herder'. Zoals de koningen in het oude testament. Hij wil dat wij *léven* vinden, voluit leven. Zijn koningschap is niet van deze wereld, niet met macht en pracht en praal.

Hij laat zien dat hij verbonden is met God, die hij zijn Vader in de hemel noemt en hij leert ons bidden. Opdat ook wij weten dat niet wijzelf de koning zijn van ons leven, nee 'Uw rijk kome'.

Zo te leven, dat is de waarheid, waarvan Jezus tegenover Pilatus – en met heel zijn leven – getuigenis aflegt.

Als je dan om je heen kijkt, dichtbij of wat verder weg, dan leer je ook zien wat onwaarheid is. Waar het iemand aan een goede herder ontbreekt, waar iemand in de steek wordt gelaten, of waar mensen worden gebruikt of misbruikt, oneerlijk behandeld of beoordeeld. Waar iemand tekort komt, aan geld, of aandacht, medeleven.

Als je Christus erkent als je koning, dan maak je een keuze. Je zoekt hoe de koninklijke weg van Jezus, Christus Koning, jouw eigen levensweg kan kleuren. Vaak niet eens zo bewust. Het gebeurt aan je, temidden van het gewone leven, in je omgang met mensen, in je keuzes, je manier van leven. Sta maar eens stil bij je eigen leven: hoe jij dat doet.

Moge Christus, die Koning is, ons inspireren en kracht geven.

Laten we even stil zijn...

Ine Bertens